

Unghvár, februárius 6.
1864.

FELVIDÉK.

Második évi folyam
6. szám.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

S

az ungh- és zemplénmegyei gazdasági egyletek, az ungh-szerednyei borászati társulat,
és az unghmegyei takarékpénztár

HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelen minden Szombaton
Előfizetési ára: Egy évre 6 for.
Fél „ 3 „
Hirdetések jutányosan közöltetnek.

Felolós szerkesztő s kiadó tulajdonos

Bánóczy Ferencz.

Szerkesztő és kiadó hivatal, hová a kéziratok és
előfizetési pénzek küldendők, szobránezi utca

913
363 szám

A zemplénmegyei árva-gyámolító nőegylet.

S. a. Ujhelyben 1864. Téli 23.

T. szerkesztő ur! Azon szives ajánlatát, miszerint a zemplénmegyei árva-gyámolító nőegylet közlőnyűl lapját díjmentesen felajánlani sziveskedett, — addig is, míg magának az igen tisztelt együletnek e felett rendesen határozni alkalma nyílnék, — utólagos jóváhagyás reményében felhasználni bátor vagyok, — s ez alkalommal a c. egylet működéséről irt minapi tudósításomat a jelen pótlékkal egészítem ki.

Némi tévedésnél fogva a homonnai kerületi t. fiók-egylet jelentése az egylet ottani működéséről a m. é. 12-iki dec. közgyűlésre be nem érkezvén — arról pótlólag ezennel megjegyzem, hogy utólagosan beérkezett jelentése szerint azon kerületi fiók-egyletnek 400 frtnyi pénzkészlete vagyona takarékpénztárban, — 4 árvája van jelenleg gyámolítás alatt, s ezeken felül egy 3 éven át gyámolított árva leányt már szolgálatba, egy fiút kerek-jártó mesterség tanulásra elhelyezett, s egy harmadik árvát is, már mint kitanítottat, a gyámolítás alól kihelyezett.

Egyébként, mintán ezen az egyleti elnökönök ömlághoz intézett jelentés szövege egyrészt a megye lelkes hölgyei szellemöknek hű tükre; más részről pedig annak tanúsága, hogy habár a minap leirt közgyűlésre a rendkívül zordon tél sokakat eltartóztatott, az csakugyan a többség szellemében határozott: feltéve az illető jelentés-tevő hölgyek kegyes engedelmségét, álljon az itt egész szövegében.

„Méltóságos grófnő! egyleti Elnökönök! Vevén méltóságodnak a f. év. dec. 15-kén S. a. Ujhelyben tartandó egyleti gyűlésre meghívó levelét a hozzá esatolt új alapszabályokkal *) együtt; miután ez évszakban személyesen a nagy távolság miatt ott meg nem jelenhetünk, — mi az alapszabályok el-vagy el-nem-fogadására vonatkozó nézetünket és szavazatunkat azokéhoz kérjük számitani, kik annak daczára, hogy ezekben sok és igen lényeges rendszabály foglaltatik, mely érzelmeinkkel meg nem egyeznek, — az összes kivánjaink elejteni; sőt amegkezdett pályán, — azt az újabb rendeletek göröngyösebbé alakították is, rendületlenül tovább haladni. — Célunk jótékony és üdvös, és így nemes kötelességünk annak minél kielégítőbb elérése után, habár nehezebb küzdelemmel és elszánt törekedéssel közelünk. Azon biztos reményben, hogy véleményünk és szavazatunk a többségével fog találkozni — barátságos készséggel maradtunk méltóságod igaz tisztelői gróf Andrássy Károlyné született Szapáry Etelka grófnő s. k. Szirmay Antalné szül. gróf Haller Anna s. k. Szerveczky-Takácsy Katalin s. k. mint alelnökönök.“

És most, miután egy a közgyűlésről elkészített tudósítást pótolunk: legyen szabad egy el nem készt, de hibásan közlöttet kiigazítanunk, — megjegyezvén, hogy a hiba egyedül alulírott volt, s a gál-szécsi kerületi fiók-egylet elnökönökének, a „Felvidék“ 3-ik számában csak eredményére nézve közlött jelentésére vonatkozik. — Hogy a hiba annál tökéletesebben le-

gyen kijavítva — bátor leszek az azóta ismét kezemhez jött jelentést, kivonatossan, némely szakaszait szó szerinti szövegében közleni.

A kerületi lelkes elnökönök jelentését így kezdi:

„Tisztelt nagy gyűlés!“ Midőn három év előtt lelkes elnökönök gr. Andrássy Manóné felhívására a zemplénmegyei árva-gyámolító nőegylet megalakult, — buzgó részvétellel karolták fel a megyebeli nők ezen szent ügyet, hogy így női legszebb hivatásukhoz képest a szegény szülőtlén árvákat gyámolításuk alá vevén belőlök e hazának hasznos pogárokat és jó hazafiakat neveljenek.

A megyei nőegylet kerületekre osztatvánfel, — én voltam szerencsés a gál-szécsi kerület elnökségével megbízatni, és most a három év letelte után tartozó kötelességemnek ismerem a vezetésemre bizott kerület mikénti működése, és a begyűlt adakozások hova lett fordításáról szóló részletes jelentésem e nagy gyűlésnek ezenel tisztelettel bemutatni.

1861. évi június 17-kén megtartott Gál-szécsben az első — és ez ideig utolsó alakító közgyűlés. Ezen gyűlés jegyzőkönyvét már volt szerencsém az akkori nagy gyűlésnek bemutatni. A kerületi nők buzgó részvétellel járultak az ügy ápolásához, és azonnal az aláírt és rögtön be is fizetett adományokból az első — azaz 1861. évre 152 frt 40 kr. o. p. adatott át pénztárnokunknak.;

1862. évre az aláírt 36 egyleti tag közül 15, öszvesen 50 o. é. frtot fizetvén be, így összesen befolyt készpénzben 202 frt 40 kr. o. p. mely a következők módon használtatott fel.

Következik 5 azaz öt árva neve a mindegyikre külön külön költött öszveg kitételével, melyek öszvesen tesznek . . . 173 ft. 30 krt azoknak vásárlott kelmeikért . . . 9 ft. 85 krt tanításért 4 ft. egynek lábbelire 80 krt mely kiadás öszvesen 188 ft 95 krt

tevévén, s ez a fentebbi bevételből levonotván — maradt a pénztárnok kezelése alatt 13 ft. 40 kr. o. é. — Ezután így folytatja a jelentés:

„Van ezen felül még egy lelkes alapítónőnél minden perczben befizethető 600 o. é. frtja a kerületnek, és a 36 — vagy is illetőleg az ezen évi illetményvel együtt 57 tagnál hátralékban 114 o. é. frt, — és így kis kerületünk jelenleg is még összesen 714 o. frt tökével rendelkezhetik.“

Itt közbenvetőleg megjegyzia jelentéstevő lelkes bárónök, hogy a hátralékok nem a tagok vonakodásuknak, de azon körülménynek tulajdonitandó, miszerint az egylet nyilvános működése a hatósági engedély kieszközöltetéseig fenakadván — a befizetések sem szorgalmaztatnak.

„Megkell még említenem,“ — (folytatja a jelentés) — „miként a kerületben lakó több lelkes nő az általok aláírt öszvegen felül még külön árva-gyermekek ellátásáról is gondoskodnak; — gr. Andrássy Manóné ö mlga 4 árva ellátását vállalta el; b. Fischer Lajosné ö mga 1 árvát, — T. Szirmay Mihályné 1 árvát, kinek ellátásáról még végrendeletében is gondoskodott, — T. Prihoda Lajosné 1 árvát, — T. Szabó Zsigmondné 1 árvát, — T. Theis Árminné 1. árvát, — és szerénytelenség nélkül mondva én is 1 árvát tartok; — vagy is e szerint házilag ellátatik összesen kerületünkben a fentebbieken felül még 10 árva.

Hogy kerületünk ennyi eredményt is felmutatni képes, az kiválólag buzgó, és az ügy érdekében fáradhatatlan pénztárnokunk tiszt. Szentlélek Gyéza és jegyzőnk t. Császár Pál urak önzéstelen nemes fáradozásának köszönhető.

Ezzel bevégezvén jelentésem — azon óhaj-tással, hogy e nemes, a haza és emberiség érdekében működő egyesület — daczára a jelen politikai viszonyok nyomasztóságának, melynek felhői, hála az Égnek, oszladozni kezdenek, és megváltoztatását mindannyian szívünkben öhaj-tjuk és reményljük, — ha ezen egyesület addig is fenn maradván — a szegény szülőtlén árvákat tovább is részesitené gyámolításában.

Hazafini tisztelettel maradván N. Azar dec. 1-én 1863. évben B. Barkóczy Mihályné szül. B. Rudnyánszky Augusztia s. k. gál-szécsi kerületi elnökönök.“

Eddig a lelkes jelentés, melyhez még csak utólagos értesítés nyomán annyit jegyzünk fel hogy a fentebb előszámláltakon kívül még t. Vicsmándy Victorné ö mga is tart egy árvát.

Matolai Etele.

A zemplén m. árva-gyámolító nőegylet titkára.

Hegyaljai levelek.

II.

S. a. Ujhely január 30. 1864.

Édes Ferim! Nem kételem, hogy midőn egy részről nemes ohajiddal találkoztam a társaságot megalapítható kölesönös bizalom és egyetértés fölbresztésének elétérbe helyezésénél, akkor más részről gondolataid élénkségét is felgerjesztettem az iránt, hogy bár a természet rendjében az idő folyása borával és derüvel, — enyhe esőndességgel, majd háborgó-viharral váltakozik is — hogy bár az anyagisághoz tapadt oktalán állatok és féregék a teljes felosztás alárendelt sorsa mellett is egymásnak és magukra nézve legártalmasabbak is: mikép lehet az, hogy annyi tanulságos és tapasztalatdús ezredév elforgása után is, a szellemi erővel felruházott és halhatatlan emberek közötti polgári társaságban mindig és folytonosan jámbor ohajtás a kölesönös bizalom és egyetértés lelki kötelme?

Ebbeli tünődésed hordereje csupán okozatai — azon okoknak, melyek a világ kezdetétől fogva más alakba nem önthetett születés által öröklött emberi és természeti gyarlóságának nagyra vágyás, hiúság, szeszély, szenvedély és annyi ezerféle jelleggel bíró Penelopeiból állanak; de eme természetünkbe eredetileg beoltott zsongító társaséleti küteg teljességgel nem gyógyíthatatlan, mert ha bár a korlátolt elme kifejlődésének még korlátoltabb korszakaiban, a botor szenvedély vitta is háládatlan tusáját az embernek magasabb és nemesebb rendeltetésével, s habára kedély vadsága fergő-szelkint sodorta is örvényébe s ragadta magával a föld porát: azért a föllángolt szenvedély a hígadt nyugalom medrébe szállhat, s a böszült kedély üde vidorságot nyerhet oly érdemes korszakban, melyben a világosság gyorsaságával terjedő és fejlődő szellemi műveltség magát az embert sietteti a tökély célpontjához, szolgálván ezen jóra vezérlő ösvényen bátorító kalauzul: az egyéni szabadság.

*) Itt a nm. m. kir. Helytartó-tanács észrevételei értendők.

Ne képzeld, hogy political, sőt inkább társaséleti szempontból értem az egyéni szabadság önértéket keltet korunk vívmányai egyik legfőbb tényezőjének, melynek tiszta és őszinte nyilatkozata, mindig ment marad a „megszokás hazug érényeitől”; s ha annak fényét esetlegesen borulatok fódják is, gyémánt az, mely esupán gyémánttal köszörülhető.

Születés, szerencse, vagy a szellemi emelkedettség által szerzett rang, — a meglege-
dés nyugalma, avagy a balsors csapásai közt kifejlődött polgári érény, — vallás, nyelv s nemzetiség ágazatait üdítő ruganyosság; a társasélet nagy családjában mindannyian az egyéni szabadság által kormányoztatnak ugyan, hanem a léleknek — mely tud lemondani, de fölmagasulni is, — mely tud szerény, de szerény-
ségében hatalmas is lenni, — ihletett műveletei által tökélyesülvén, sőt szikládittatván meg az egyéni szabadság a társasélet gránit sziklájává, ezen rendíthetetlen alapon a fényes rang, az egyszerű polgári érény, s a vallás, nyelv s nemzetiség kegyeleit örök-íjjan tartó ruganyosság — csak is együtt s testvéries őszhangzatban képezhetik a társasélet Thermopyléit.

A nap tüze, melegsége, e fénykirály gyupontjában egyesülő sugárok által ömlik szét; s az éjszaka rezgő szeméi — a csillagoknak szikrái, egyes fénypontok méhéből lövellnek ki, levén a végtelenség megmérhetlen űr-távolában milliárd ponton rezgő fényáradat a mennyboltozatának Vesta tüze: hasonló rendeltetése van a köztársaság belterjes életének is. — Egyesek, zárkózottan, és saját életükkel fukarkodva — futó homokon iramló vad nyomaiként — eltűnnek — nyomtalanul. — Egyesek, zajt verve, de rideg kebellet a társasélet iránt: lehetnek hatalmasok, oszthatnak parancsot — mogorván, de hulló csillagként oszlanak fel a feledés tengerében. — Mig ellenben, ha a közélet köznapisága felett álló rang, önfényének emelése végett is — megismerni siet — a köznapi élet tövisei közt sebzetlenül megóvott polgári érényt, — s ha a vallás, nyelv és nemzetiség ruganyossága — a lélek sivár és fájó folytonos küzdelmei s beltusái helyett, — az egyéni szabadság szeplőtlen polgári érényében hajlandó feltalálni az alkotó erőt: akkor a közös kincs — a társasélet — a kölcsönös bizalom és egyetértés hangján zendül meg; — az életszerv nélküli tompa szibbadást: eleven és szabad vérforrás, — a lomha és rohadó lankadságot: éber üdeség, — a szenvedély zaklatott kinjait: tiszta felebaráti szeretet, — a gyáva csüggedést: szilárd kitartás és merész bátorság váltva fel őszönző vidulásaival s edző borongásaival.

S hiszed-e, hogy ekkor nem jutunk azon fuvaros sorsára, ki mindig csak az egyik lovát páholta, s midőn kérdék tőle: „miért cselekszi azt?” — nagy bölcsen azt felelte: „mivel a terhet csupán azon egyik ló bírja!”; — mert a társasélet az erő-közösségből s az erők közössége által alakul, — izmossá tesz: észrevétlenül, — és aczélez: levivhatlan hatalma által.

Gondolatkörömön kívül esik, hogy a társasélet árán — a bérezek vijjogó lakója a királyi-sas éltefenntartását a kisökörszemre bizza, — sőt inkább rang, polgári érény, vallás, nyelv, s nemzetiségnek őseredeti típusát meg kell őriznie; hanem kell, hogy válllvetve eszélyesen idomuljanak a közvélemény és korszellem kívánalmai szerint a társasélet műveltségéhez kellékeihez, — hogy az ekkép tömörült társasélet át-
hidazza a multat — a jelennel, s a hindu regék szerint: mint az özönvíz úrjai felett lebegő lotus-virág. ladd hordja az méhében a jövő vendő csiráit!

De temni kell, mert „a veszély nem jön zörögve, mint a páncélezott lo-
vag!” Isten veled őszinte barátod

OLÁH-DANI.

Jelentés a helybeli főgymn. tápinté- zetről.

Az újabban kiküldött aláírási ívekkel érkezett 17 ft 10 kr. Ez összeghez járultak: Musztyanovics Ist. alesp. ur 5 ft, Haffinetz Ist. 3 ft, Petrovics Cyril 1 ft, Musztyanovics György 1 ft, Halaktovics János 1 ft, Német Endre 1 ft, Meskó János 1 ft, Bata Márton 10 kr. egyszer mindenkorra. Rendes tagillet-

ményül küldének Szabad Antal lelkész ur 2 ft, Papp Bertalan ker. jegyző ur 2 ftot. Fogadják a szegény tanulók legforróbb háláját.

Ezen és a már közlött 9 fton kívül aláíratott 295 ft 5 kr és 2 véka gabona, mely összegben van 5 alapító tagdíj 30 frjával, a többi részint rendes 2 ftos, részint gyámolító 1 ftos tagdíj. Megjegyzendő, hogy eddigelő csak a Munkács-egyházmegei leperességeknek küldettek szét a fölhívások azon tekintetből, minthogy a közönség jótékonyága más felől van igénybe véve. A beküldött ívek száma 14, a miből kitészik; hogy az eddigi eredmény biztos reményt nyújt a jövőre nézve. Jelenleg hat szegény tanuló láttatik el élelemmel, miről annak idejében bővebb kimutatással fogunk szolgálni. Isten velünk.

Tomor Ferencz,
id. pénztáros.

Zemplénből.

N. Azar, január 28.

Tisztelt szerkesztő ur! Az 1863-ik évi decemb. 15-én S. a. Ujhelyben tartott zempléni megyei közgyűlésben a gálszécsi ker. eddigi működéséről szóló jelentésem is felolvastatván, abban tévedésből a m. gróf Andrassy Manoné által elvállalt négy árva tartására vonatkozva az foglaltatott: miként jelenleg még csak egyet tart; ez tévedés volt *) — és most biztos tudomás szerint oda igazítandó: miként a t. Grófnő ö. m. a mint aláírásilag négy árva tartását vállalta el, úgy az egyesület fenállása óta tényleg tartja is a négy árva. E tévedés helyreigazításával tartoztam az igazság s méltányosságnak, valamint a t. Grófnőnek az emberiség s közügy iránti elismert részvételnek.

Felkérem a t. szerkesztőséget e helyreigazító soraim közzétételére, a mennyiben a fentebb érintett közgyűlésről szóló tudósítás is ez uton jött nyilvánosságra.

B. Barkóczy Augusztia

mint a zempléni megyei gálszécsi ker.
nőegylet elnöke.

Nyilvános számolás

A folyó hó 12-én Homonnán tartott műkedvelői színi-előadás, és tánczestély jövedelméről számolást következőkben van szerencsém a rendezők megbízásából közzé tenni.

Bevétel:

1. A költségek fedezésére tett ajánlatokból az illető aláírási ív szerint	230 ft. —
2. A színi-előadás jegyeinek eladásából	246 ft. —
3. A tánczestély jegyeinek eladásából	110 ft. —
	összesen: 586 ft. —

Kiadás:

1. A színlap nyomtatásáért	9 ft. —
2. A zenészeknek	30 ft. —
3. A rendezés minden költségei, még pedig a kastélyban a színpad felállítás körül (a kivilágítást kivéve, mely a tulajdonosok által fedeztetett) és a teremben a tánczestély kivilágítása s díszítése körül előfordult költségek, összesen	145 ft. 47 együtt 184 ft. 47.

ebből a felmaradt holmik eladásából bejött 4 ft. 22. levonván, tesz a kiadás 180 ft. 25 kr. mely is a bevételből levonván 405 ft. 75 kr. tiszta jövedelmet eredményezett, mely rendeltetése helyére elküldetett.

A költségek fedezésére aláírtak a következők: Szirmay Pál 15 frt gróf Szirmay Sándor 20 frt Boronkay László 10 frt, gróf Sztáray Victor 15 frt. gr. Sztáray Antal 20 frt, gr. Andrassy Etelka 100 frt Jánossy István 10 frt, Szerviczky György 10 frt öz. gróf Csáky Tivadarné 10 frt, Vladár Tamás 10 frt, gróf Szirmay György 10 frt, Szirmay István 10 frt. Későbbi küldemények jegyekért, melyek azonban a jegyek áraiban bennfoglaltatnak: Szirmay József 20 frt, gróf Sztáray Tivadar 5 frt, gróf Sztáray Török Mária 2 frt, öz. Szirmayné sz. Haller Anna grófnő 5 frt, gróf Szirmay Sándor 5 ft, Vladár Kristóf 5 frt, Rády György 2 frt, Schmerber Ferencz 2 frt.

*) E tévedést a tulsó lapon közlött jelentés már helyreigazította.

Azóta még egy tánczestély rendeztetett, és tartatott meg a homonnai Casinó-társulat által, melynek eredménye közölve leend.

Homonnán január 29. 1864.

Matolay Victor.

Egy jótékonycélú tánczvigalom.

Ungvár február 2-án 1864.

Azt mondják egy tánczvigalom gyönyöre röpké mint a gyertya fény, virággillat s a legelső szellője. Nem igaz. Az a tánczvigalom mely f. hó 2-kán Ungvár városa rendezett tanácsa általa „városi szegények javára” a „Korona” vendéglő teremében adatott, az ellenkötő győz meg bennünket. A zene nem visszhangzik többé füleinkbe, arra sem emlékezünk már hogy a fényesen kivilágított és izléssel feldiszesített teremben a karzaton átfolyó és az ablakokat körül övedző draperiák mily színű szövetekből voltak, — (melyet fájdalom! daczara a nagy világitásnak rövid látásom miatt jól ki nem vehettem); — de azon szívet vidító látvány, mely szerint az egész éj a legnagyobb derűtségben és testvéries egyetértésben folyt le — még mindig mint kedvesünk arcvonásai — úgy áll előttünk s él lelki szemek előtt. — A terembeni felmenetelt fényűfa gallyak koszoruzták körül; — és midőn az én kedves barátommal a fényesen diszesített s szorongásig meg telt terembe léptünk, alig tudunk egy kis zugoekát találni (üléstről szó sem lehetett, ám-
bár az én kedves barátom nagy hajlamot mutatott dió verő lábait — ilve keresztbe téve — kinyújtani) — honnét felfegyverkezett szemecim-
mel az egész termet áttekinthettem volna; — a terem már ekkor fényes, virág-illattal, zenezsözval, bájjal s vidám zsbajjal telt el, — ismét és ismét megmutatta Ungvár hogy részvéttel viseltetik a szegények iránt, mert szép számmal jelent meg a publicum — minek a szenvedélyes tánczosok és tánczosnők nem nagyon örültek ugyan — de annál inkább a vigalom buzgó rendezői kik a kitűzött ezél elérhetése tekintetéből nem kíméltek semmi fáradságot, kivált közülök egyik a fényes eredmény által éragadtatva, mosolylyal ajakán közeledve felém, kérdé: — lát hogy tetszik a bál Vilmai? pompásan, dícsően, főleg az eredmény; — hogy a tánczosok közt a esárdásnak volt a legnagyobb kelete az természetes, azt mondanom sem kell. A több polgári családok által részt vett tánczvigalomban a fesztelen és igen kedélyes mulatságot semmi oly tény nem zavarát meg, mely kedélyességéből kivetkötötte volna, nem találtatott egyéniség ki a nép — akarám mondani — egyik a másikának a táncz jogait le akarta volna „bis-markolni” — Mit mondjunk a közönség szebbik feléről? csak azt: hogy mind szépek valának ök — mert a szegények oltárán, áldoztak. — Ki volt a bál királynő? — a bákirálynő mindig meg hamisítása az „igazinak” — egy pedig igazságtalanság lehet sokak ellen. — De mégis meg említem a többi közt hogy egy, az éjszakával versenyző szempárhoz igen bájos áll a fehér gyöngyökkel kirakott bársony pártá, és barna színű kivarrott bársony derék; és egy kedves szöke fejnek rozsa színű virágos pártája egészen angyali kifejezést adott.

Mindezekhez képzelje nyájas olvasóm azt a vidám derűtséget a szemekben, azt a lilium port a válakon, rózsá pirt az arcokon, azt a nyájas zene-szerű beszédet, akkor jobb fogalma lesz ezen tánczvigalomról mint a mit gyakorlatlan tollam adhat — ekkor elfogja inkább hinni hogy az órák csak nem vidám perzenkint röppentek el; — elfogja hinni hogy a csillárok fénye versenyre látszottak kelni, annyira szép szem lebilineselő sugárainál...

Mind ezekért hálás elismerésünket nyilvánítjuk a szegények nevében az illetőknek kik alkalmat nyújtottak a felebaráti szeretet egyik legszebb köteletségének teljesítésére.

A vigadók pedig a szegény testvérek oltárára letett áldozat nyugtató öntudatával és az élv s tánczvágy tökéletes kielégítésével, távozhatnak haza.

Vilmai.

TÁRCZA.

Szeretsz.

Szeretsz, szeretsz mily boldogság e szóban!
Hogy nem reped meg örömben szívem?
Meg nem reped. Miért is! oh ez jól van
Az nem lehet hogy én őt elveszítem!
Enyim vagy édes, és én a tied,
Boldogok vagyunk mint az égiek,
Bánat, sovárgás nem kínoznak már
Oh hisz szemedben a reménysugár!

Szeretsz szeretsz.. mily boldogság e szóban
Mégáldott végre engem is az Isten,
Te engemet szeretsz tehát valóban?
Szerelmet látok ég szemeidben
Vállamra hajtod szendén fejedet;
Szíved is azt dobogja hogy „szeret”
Oh nyisd meg édes rózsás ajkadat,
Hadd halljam azt az édes szép szavát.

Szeretlek mondd ihletett ajakkal
Szeretlek édes, légy áldott e szóért,
Im ajkodon megzendült az angyalkar,
Beszélj, beszélj még lelkem téged jól ért.
Te elhallgattál... így is értelek
Hiszen veled én együtt érezek,
Szeretlek édes véghetetlenül...

— Ajkunk egy édes csókban egyesül.

Halász Dezső.

Mária-forrás.

(Román népmóda)

Gyermekségem óta mindég szerettem a regé-
nyes tájakon bolyongani.

Tavaly nyáron történt. Az arad-hegyaljai hegy-
ségnek egy kies völgyében jártam. Kalauzom Mosu
Mitru (öreg Mitru, Mitru bácsi) volt; ez ösmerte
legjobban a hegyszakadékok tekervényes utait.

Magasan állott már felettünk a nap, midőn a
völgyből a magasabban fekvő utak egyikére töre-
kedtünk. A forró nap nyári hevében alig győztük
a homlokunkon gyöngyöző izzadságot törölgetni.
Végre elértük az ohajtott rendes utat, mely kelet-
ről egyenesen nyugatnak vágott. Közvetlenül ba-
lunkon az omló zuhatag által kimosott 6—7 ölnyi
mélységű patakmeder tárongott, melyen keresztül
a legtisztább esermely ezüst szalagja kigyózdott;
jobbunkon pedig a szőlőtőkék zöld rendjei dísz-
lettek.

Némán ballagtunk, csak öreg kalauzom szaki-
totta meg néha a csendet, el-elbeszélgetve minden-
féléről, mint az öreg emberek néha szokásuk.

A hosszú út, a hőség s kimerültség szomjas-
sá tén.

— Jó öregem! adza azt a kulacsot, hadd
igyam belőle, roppantul szomjazom — szólottam ka-
lauzomhoz.

— Édes Domnule! bizon ebben egy mákszem-
nyi viz sincs. Talán csak a faluig, úgy sincs már
nagyon messze, legfőlegb egy félóraig kell még ha-
ladnunk — volt kalauzom válasza, mialatt a kula-
csot rázogatta, miszerint meggyőződjem arról, hogy
igazat szólt. Szegény öreg; minden szomjuságom
mellett is mosolyognom kellett. Hiszen olyan őszin-
te, oly becsületes arca volt, hogy vétek lett volna
hazugságnak tartani a szót, mely az öreg száján
kijön. Azután meg nem is volt oka a vizet tőlem
megtagadni.

— Nagyon elhiszem Mosu hogy nincs vized;
hanem ládd, én már alig tudom a szomjuságot tűr-
ni — szólottam újra az öreghez, míg szemeim mó-
dot kerestek a meredek patak alján csörgő tiszta-
vizhez lejutatni.

— Nagyon nehéz itt a lemenet, ne is kísérsd
meg, mert életed van veszélyeztetve, volt Mitru
válasza, s én belátva szavai igazságát, felhagytam
a gondolattal, hogy vizet szerzendő a meredeken
le a mederbe ereszkedjem.

Tovább mentünk s alig haladtunk harmincz
lépést, midőn az öregot kérdezém, ha vajon nem
tud-e itt valahol a közelben forrást?

Mitru — mint ezt becsületes arca ránczbasze-
dett homlokáról következtethetém — hozzá intézett
kérdésem után gondolkodni kezdett, majd pedig
derült arccal felém fordulva szólott:

— Lám, lám! milyen az öreg ember! ha te
uram nem tudakozódd, talán eszembe sem jut azon
forrás, mely innen alig százlépésnyire a jobb hegy-
oldal egy szakadékaiban elrejtve van. Hejh! pedig
hányszor enyhítettem a forrás tiszta vizével szomju-
ságomat, hányszor ültem el órahosszakig az átlát-

szó vitzükör előtt, s nézdegéltem, mint szöknek le
a sziklából szivárgó vizesöppek a forrás csöndes
színére; ilyenkor azután mindig eszembe jutott az
a mese, melyet Istenben boldogult öregatyám szokott
elmondani csöndes, holdvilágos nyári estéken, ha a
hosszu napi munka fáradalmi után magunkat kipihen-
ni ott a lombos fa alatt letelepedtünk. Oh! de ez az idő
már nagyon rég elmúlt. Az ifjuság fekete haja hely-
ett az öregség ezüst-fürtei fődik fejemet; az egy-
koron könnyűséggel futós gyermekből munkában
eltörődött agg lón; oh az már nagyon rég volt!
Erre jobbra uram! csak mindig utánam! ronesolt
tagjaim talán még elbirják ezt a kis meredeket; —
s egy viz által kimosott keskeny mederben fölfelé
a hegynek kezdett hatolni.

Alig haladtunk öt percet, midőn kalauzom
örömtől sugárzó szemekkel tekintett vissza reám
mondván:

— Így ni domnule! már itt vagyunk! most
már elolthatod szomjuságodat s a kulacsot is meg-
merithetjük.

Alig három négyszög-lábnyi nagyságu vitzük-
kör állott szemem előtt. A szikla, melynek moh-
fötte oldalairól gyöngyöspökben hullott alá a sziv-
vargó viz, boltot képezve hajlott a vitzükör fölé. A
medeneze, mely a hulló esöppeket magába felfogá,
egy kivájt kő vagyis inkább szikladarab; a forrás
két oldalán két lapos kő szolgált nyughelyül; az
egyikre leültem, míg a forrásból merített vízzel
szomjamat enyhítém. Kalauzom az átelleni kővön
foglalt helyet.

— Némán, szóltanul néztem a lehulló viz-
esöppeket, elmerengtem a forrás sima tükörén,
majd meg a gyűrűkön, melyeket a szivárgó csep-
pek idéztek elő. Lelkem a mesés kor világában
repdesett, úgy rémlett előttem, mintha öreg kalau-
zom említette volna, hogy e forrásról a nép ajkán
egy monda él, melyet ő is öreg-atyjától hallott.

Sokáig ülhettem így elmerülve, míg végre Mo-
su Mitru megszólalt:

— Jerünk uram! az idő már délfelé halad;
azután meg, mint említetted, sürgős teendőid is si-
et etik utadat.

Kalauzom ez utóbbi szavainál ébredtem csak
eszméletre.

— Ne! ne menjünk még! édes öregem! te
azt mondtad, hogy egy mondat tudsz e forrásról:
beszélj el nekem; hadd tudjam én is.

Mitru, ki előbb felállott, ismét leült ülőhelyé-
re; egy darabig szóltanul nézett maga elé, majd
meg elbeszélte mindazt, mit a forrásról tud.

„Rég, nagyon rég lehetett, Mosu Mitru öreg
atyja is atyjától hallotta. Kicsiny szalmafötte vityil-
ló állott ott lenn a Maros jobb partján, melynek
lakója egy szegénységben is megelégedetten élő
halász család volt. Mariora, a család egyedüli gyer-
meke fürge kis leány volt az öreg halász egyetlen
vigasza s támasza. Vaszilic — így hívták a halászt,
élelmet szerzendő naponta kijárt a folyóra, míg neje
s leánya hon dolgozhattak. De hiszen minden ma-
landó az ég alatt! az ember nem lehet mindig fia-
tal, a mindennapi fáradságos munka végre a lege-
rőbb izmokat is elgyöngíti, megtöri. Vaszilic is
megtörtött a hosszú munka alatt; egy este nyugal-
lomra hajtá ősz fejét, s másnap reggel ott feküdt
ágyában nyugodtan, meghalva. Szerető neje s ked-
ves Mariorája megsíratták... sírba tették.

Mariora vigasztalá gyászoló anyját, ki jöven-
dő sorsuk felett igen aggódott;

— Ne sirj anyám! vigasztalódjál! hiszen van
még neked egy leányod, ki téged nagyon forrón
szeret, kinek kezei még elég erősök, hogy a min-
dennapi élelmet megszerezzék. A szegény asszony
megnyugodott a sors változhatlan akaratában.

Nehéz napok jöttek ekkor nemesak a szegény
halászkunyhóra, de az egész házra is. A vad török
dülő csordája szeltiben hosszában garázdálkodott
a magyar földön.

Egy reggel arra ébredett fel Mariora és anyja,
hogy a Maroson portyázó törökök usztatnak át.
Mindent ott hagytak, s hogy életüket megmentsék,
futásnak eredtek. Legbiztosabb menedéknek a hegy-
völgyes erdőt gondolták, hol a százados tölgyek
árnyiban bűvhelyre akadhatnak.

A hegyre fölérve még egyszer visszaneztek,
hogy szerény kunyhójuknak végső „Isten hozzád”-
ot mondjanak. A nádfödel egy tűz volt, a lángok
emésztő árja folyta körül a kis lakot; még egy
pillantás, s azután üszök, hamu jelölte a helyet,
mely oly megelégedettség tanuja volt.

Fájó síkj tört ki a két ajkon, s újra futot-

tak lihegve, eszméletlenül, hogy legalább életüket,
becsületüket mentse meg. De a török szeme is é-
les. Távolról észrevette a két iramodó alakot és
utánna ugratott. Sebes a szélvész, sebesebb a vil-
lám, de a török lova még ezeknél is sebesebb volt
ám. Egy szempillantás alatt a két futó mellett ter-
mett, s mint valami sas, mely gondolatsebeseen csap
le prédájára, Mariorát lovára emelé, hogy vele to-
va száguldjon. De mintha a földből nőtt volna ki,
vagy a felhőkből esett volna a földre, egyszerre
egy erős alak termett a ló előtt. A nemes vér az
első perczen meghökken, a második perczen pe-
dig a feltűnt alak botja úgy sujtá homlokon, hogy
tüstént leroskadott.

A segítségre jött s a török közt hevesen folyt
a tusakodás; amaz botjával védte magát s fogta fel
a csapásokat, ez éles handzsárával sujtott feléje.
A védő feje már két helyen volt megsérte, s bár
hősi kitartással mérte vissza az ütéseket, crejét
fogyni érezte.

Mariora anyja ezalatt föleszmelt ájultságából
melybe leánya elragadtatásakor esett, s alig vette
észre a két vívót, midőn a sértett oroszlan dühével
veté magát a törökre. De jaj! az éles acél halált-
hozó volt: — élettelenül esett vissza a földre. Ab-
ban a perczen, mint ez történt, a török lelke is
elvádorolt, oda hol profétájok társaságában a földi
bajokkal többé nem törődnek, hol a bájos hurik
elfeledtetik velök a szép halászcányokat.

Megtámadójának botja oly erősen érte homlokát,
hogy az ketté repedve, egyik része a tátongó mély-
ségbe esett; ott azután a csörgedező patak felfogta
magába, s vitte egyenesen a Maros felé, hogy társai-
nak hírt hozzon a szerencsétlen kimenetel felől.

Mariora pedig anyja fölé borult, és sirt hosz-
szan, keservesen.

— Ne zokogj Mariora! vigasztalódj! jer velem
én gyámolod leszek, megvédelek: nőül veszek, —
hisz ugyis már régóta szeretlek.

Mariora megtörtén emelé szeméit a beszélő su-
hanczra, és — halgatott; azután újra sirt hoszszan,
keservesen.

— Ösmerj reám! Én Dimitru vagyok, a te gyer-
mekkori barátod, játszótársad, ki már akkor is sze-
rettelek, s most éltémnél jobban szeretlek.

Mariora pedig újra fölemelő szeméit, de a me-
lyekben most a neheztelés villama cikázott.

Dimitru! hogy szeretsz, nem bánom; de hogy
azt épen most emlited, midőn szegény anyám halálát
siratom, nem, ezt nem érdemeltem! Menj Dimitru,
menj! Ha szeretnél ezt nem tennéd. Távozz, én a-
nyámat siratom. — S újra lehajlott anyja fölé, zápor-
könyvével áztatá az elhalványult arcot, mely többé
nem mosolyog le reája, midőn csókjaival árasztja el
a gondos anyai kezet.

Dimitru ott állott mereven, szóltanul. A szó el-
halt ajkain, szeméit szégyenkedve sítte le maga előtt
a földre.

— Bocsáss meg Mariora, hogy így megbántot-
talak. Szólj, oh szólj, megbocsátasz-e? — ugymond
Dimitru, s kezeit kéréleg tette öszsze.

— Dimitru! te mégis jó fiu vagy — ugy-e meg-
teszed, a mire kérlek?! Megboszulod anyámat, meg
a szegény kunyhót, mely alatt felnőttem, s melynek
körében ketten játszottunk.

Dimitru két ujját ég felé emelve szólott:

— Esküszöm anyád holt testére, esküszöm sze-
reimemre, esküszöm a napra, mely épen most áldozik
le hogy mielőtt újra feljő, anyádat megboszultam!

— Jól van Dimitru! hiszek neked; míg vissza
térsz, itt várlak. —

Mariora kezet szorított Dimitruval, s elváltak.
Ez távozott, hogy a kedves lány fájdalmát meg-
boszulja, az leborult anyjára, hogy fájdalmát kisírja:

— — — — —
Csöndes volt az éj és sötét, mint a pokol gon-
dolata.

A Maros magas árjaival egy alak birkozott; fo-
gai közt éles kés volt szoritva. Csak néha-néha bu-
kott le a víz alá midőn a lakmározó török örök egy-
egy vad kurjantása zavarta fel a néma csendet. A
tulpartra érve némán lapult meg a part alján.

Az őrütek lassan-lassan elhamvadtak; az örök
eszméletlenül heverték a földön szanaszét... ütött
Dimitru bosszuálló órája.

(Vége köv.)

Dobrow László.

Ujdonságok.

* A folyó hó 2-án tartott jótékonycélu táncz-
vígalmom oly népes volt, a minőre az unghvári közön-
ség alig emlékszik. Vilmai munkatársunk a tulsó
lapon bővebben referálván ez érdekes mulatságról,
mi csupán azt mondjuk el egypár szóval, a mit
humoros barátunk — rövid-látása miatt mellőzött. —
A terem berendezése s felkészítése a rendezőség ü-
gyességét s buzgalmit igazolja; a karzat nemzeti szí-
nű szövetekkel volt bevonva, s a toilette-szoba min-
den aprólékos női kellékekkel ellátva; csak egy hi-
ba tünt fel, hogy a nők számára a Casino helyisé-
geiben nem volt felterítve. A mulatság reggeli hét
órúig tartott, s mindvégig jó kedv és egyetértés ural-
kodott. A rendezőség méltán megérdemli, hogy a
közönség teljes elismerésében részesüljön. A jövede-
lemlről jövő héten közlendjük a számolást.

* Ismét bál. Folyó hó 8-án derék zenetársulatunk
rendez tánczvigalmat a „korona“ vendéglő-
ben. Még több bálokról is hallottunk e farsangon, de
melyekről közvetlen értesítést nem vettünk.

* A Zemplénmegyei agyidőezi erdőben
egy ott az erdők közt lakó hamuzsír-égető szép és
nagy hiuzt lőtt. Hossza öt lábál valamivel több
szőrzete igen szép. Gróf Andrássy Manó kitömet-
ni és a nemzeti Muzemnek akarta elküldeni; a le-
lőtt vad elhozatala iránti megrendelésére azonban
azt az értesítést vette, hogy a hiuz bőre már le van
fejtvé; — azóta a nőstény nyomait is látták. Ez az
ötödik hiuz, mely 15 év óta Zemplénmegye felsőré-
szén lövetett.

— Máramarosban Boromeai Sz. Ká-
roly társulat alakult, melynek célja: az egy-
házhatósági és kegyuralmi jogok tiszteletben tartása
mellett módokról gondoskodni, hogy az isteni tiszte-
let fénye egyházi zene és rendezett nép-ének által
emeltessék; hogy az egyházi körmenetek illő rend-
ben tartassanak, és a vallási buzgóság emlékei u. m.
keresztek, szobrok és kápolnák épségben tartassa-
nak és hogy végtére vallásosság, erkölcsiség és szor-
galom által kitiűnő gymnasiumi elemi s vasárnap i-
skolai tanulók iskolai jutalmakat nyerjenek.

Fölhivás.

Az alakulandó felföldi (ángol) kopás-
társulatban résztvenni kívánók aze tárgyban
tartandó előleges tanácskozmányra f. évi febr-
ruár 15-ének déli órára Nagymihály-
ba (nagyvendéglő) tisztelettel meghívotnak. A
személyes megjelenésben gátoltak kívánalmi-
kat — illetőleg meghatalmazásaikat írásban be-
küldeni főkértemnek.

N. Mihály január 22. 1864

Gr. Sztáray Antal.
Szirmay Gyula

Vegyes.

— A Kisfaludy-Társaságnak múlt hó
28-án tartott ülésében, a társaság új tagjául Pálffy
Albert regény és beszélfőváltásait mag. A társa-
ság régi tisztviselői újra megválasztottak.

— A magyarországi izraeliták pesteni rabbi-
jait a következők által választották meg.

Pestén egy fakereskedésben új amerikai
favágó-gépet állítottak föl, mely egy öl fát másfél
óra alatt összevág.

(*) Angliában bizonyos Smarthe nevű vál-
lalkozó a Liverpool s Manchester közti vonalon egy
vasúti színházat állított. — E célra egy külö-
nös szerkezetű Waggon használtatik, mely nyolcz-
szor hosszabb mint a közönséges utazó kocsi, s
melynek kettős oldalzatai ruganyos kelmékekkel van-
nak kipárnázva, hogy a mozdony s kocsi zaját át
ne bocsássák annak belsejébe. A zenekar — mely
hat egyénből áll — egy mélyedésben van elhelyezve,
a színpad pedig három lábál magasabban emelke-
dik a padozat színvonalánál. A darabok előadása úgy
van felosztva, hogy minden állomásig egy jelenet
adatik elő, s minden főállomásnál egy felvonásnak
van vége. Az előadandó darab programja minden
nap az utazók jegyével együtt osztatik ki. A szí-
nészársulat 12 személyből áll. A színház vagon iz-
letesen van berendezve s fényesen világítva. A vál-
lalat eddigelé igen jövedelmesnek mutatkozik.

— A milánói művészek álczás báljában bé-
csi lapok szerint Victor Emanuel kivételével, —
az europai fejedelmek mind álczások által sze-
mélyesítve szerepeltek. Napoleont két esendő (szin-
te álczás) elfogta.

— Bonaparte Lucian, a caninói herezeg
ki Londonban lakik, és magyar nyelvészettel is fog-
lalkozik, előfizetett a Riedl Szende által szerkesztett
bírálati s ismeretterjesztő lapra, a Kalauzra. A
szerkesztőség közelebből nyelvészeti cikket is rem-
élnél közölhetni a herezegtől, ki Riedlrel magán úton
szintén tudományos érintkezésben áll.

— Fontos hazai találmány. Zörnlaib
gyógyszerész Breznóbányán Zólyom vármegyében oly
vegytani szert talált fel, mely egy kád vízben felold-
va, mindennemű vas, kén, só, lugsó s más egyéb
fürdőt ad. Nagy jótétemény mind a betegek, mind
az egészségesekre, hogy minden időben bármely hely-
zen olyan fürdőt használhatnak, a milyenre, szük-
ségük van. A megrendeléseknél pontosan meg kell
határozni, mily nemű fürdőt óhajt valaki. Az ára
is igen mérsékelt: egy fürdő 50—80 krba kerül.
F. L.

— Londonban 729 újság és folyóirat jelenik
meg.

(*) Petőfi életéből: Azon jeles életrajz, me-
lyet Zilahy K. a „Föv. Lapok“ hasábjain megin-
ditott, legnagyobb költőnk alakját újra előtérbe helyez-
vén érdekesnek tartjuk az alább következő, s Remé-
lay Gusziáv tollából folyt sorokat, melyeket az éle-
trajz írójához intézett, közzétenni:

Midőn Petőfi neve — írja R. G. — országszerte
híressé kezdett lenni (1844) Ilics Golner-ezredbeli
nyugalmozott százados, ki Buda közelében Sz. Endrén
élt, értesülvén, hogy Petőfi az a baka, ki Sopronban
alatta szolgált, engem, mint jó ismerősét felkeresett s
felkért, eszközölnöm ki, hogy találkozhassék Sándor-
ral. „Saperlott, der Teufel hätt's glaubt, dass aus ihm
ein so berühmter Mensch wird, mondá Ilics. Es ist
wahr, er war immer ein genialer Kerl, aber ein schlech-
ter Soldat. Ich hab mit ihm viel Kreuz gehabt, aber
ich war gegen ihn nachsichtig, denn ich hab ja ge-
wusst, dass er ein gschiedter Bursch ist. Er hat immer
Verse gemacht und selbe den Kameraden vorgelesen
und ihnen immer etwas zu erzählen gewusst, warum
sie ihn alle lieb hatten.“

Ilics kívánatát közöltem Sándorral; ő örömmel
hallá azt s megígérte, hogy estére eljön velem a „Flas-
kó“-hoz minthogy oda rendeltem Ilicset is, ki öröm-
mel s büszkén esékolta meg s ezt mondá nekem s a
színte ottvotaknak, kik közül Bereszkéy Mór,
Cairoban elhunyt barátom, Burián Pál most eszter-
gomi mérnökre, s Csopor, sz. endrei ügyvédre em-
lékezem: „No, most képzelhetik, mily jeles ember va-
gyok én, ha egykori közemberem is ily jeles férfiú.“

Ejfélig együtt ivogáltunk s Petőfi sokat beszélt
katonai életéről, több káplárról s közemberről kérde-
zősködvén s érdekekkel hallgatván, a mit I. az ezredről
beszélt. Ilics meghívta őt Sz. Endrére, ki fel is ment
hozzá. I. is többször felkereste, többször hozott vagy
küldött neki jó sz. endrei bort s mint egyszer Ilics
kérdve mondta: Petőfi viszont bemutatatta őt Vörös-
martinál mint volt kapitányát s azon jó bor küldőjét,
melyből a költő-királynak is juttatott vala Sándor K-z.

(*) Regényes esetről tudósít egy cseh lap.
Egy Prága környékén fekvő falu előljárójához a minap
beállit egy eléggé elegans öltözött, gyűrűkkel s egyéb
ékszerekkel felezifrizott hölgy, s esti szállást kért,
mert elfáradt, s bajos volna még az nap begyalogolni
Prágába.

A község előljárója kissé esodálkozott ugyan, hogy
ily divatos külsőjű nő gyalog jár Prágába, mindazon-
által rendelkezésére bocsátott egy első emeleti szobát,
de egyuttal meghagyta a ház szolgájának, hogy figye-
lemmel kísérje a vendéget.

Mialatt a hölgy a család körében elkölté vacsorá-
ját, az inas föllopódzott a vendégszobába s ott elrejtő-
zött az ágy alá. Itt azután látta, hogy az asszonyság
felékezdvén vacsora után szobájába, mindenekelőtt gon-
dosan bezárta az ajtót, azután szivarra gyújtott és le-
kezdett vetközni. S minél több öltönyét vetette le, an-
nyival több férfi ruhadarab és fegyver tünt elő, úgy
hogy az ágy alatti figyelő csakhamar azon vette észre
magát, hogy tetőtől talpig revolverek, kések és török-
kel felfegyverzett férfiuval lesz dolga. De ez hagyján,
— az idegen most kinyitja az ablakot, óvatosan körül-
néz a szomszédba, s azután meglehetősen időközben
egy kis sippal cses fittyeket hányt a csöndes éjbe. A
szóiga most megvolt győződve, hogy az idegen valani
veszedelmes rablófőnök, ki társait szőlítja elő, észe-
szedi minden bátorságát, lábujjhegyen kerül az ablakon
kihajló idegen háta mögé, azután egyszerre megragad-
ja lábánál fogva s kifordítja az ablakon; Erre zajt üt, a
háznépe összefut, az idegent sebbel rakott, vérző hullá-
ként találják meg az ablak alatt. Ki volt, az még nincs
kiderítve. M—S.

Nyom. Unghvárt Jäger Károlynál.

Szerkesztői posta.

N. G.—nak. Szerencs. A kívánt ívet küldöm,
előfizetést minden hó elejétől elfogadunk, — a többire
nézve mihelyt szabad időre szert tesztek, magán levél-
ben; — addig is fogadjó őszinte üdvözlömetem.

B. E.—nek. Mind a két levelét megkaptam;
hogy semmi sikerét nem látja, azon ne esodálkozzék
— költeményekkel nagyon el vagyunk árasztva; a
használhatók alkalmilag mind jönni fognak, — szives
igéretére számolunk, csak röviden.

L. T.—nak Munkács. Magán levelet írtunk.

M. I.—nak Homonnára. A legközelebbi vásár
piaczi árjegyzékét kérem.

S. a. Ujhelyből a piaczi árak jegyzékét nem
kapjuk.

V. F.—nek Petneházára. Kapja-e s—ur a lapot?
megjött-e a mi Gégénybe elment? gy.—

— A beküldött kéziratokról jövő számunk-
ban. —

Vásári tudósítások.

Unghvár. Folyó hó 4. tartott hetivásárunk
igen népes volt; eladó életnemű elég de vevő kevés.
Lengyelországból temérek zabot hoztak be, ezektől
2 ft. 60 kr-jaival lehetett venni köblit, különben a ren-
des piaczi ára 3 frt 20 kr. volt. Búza köblönként
7 ft. 40 kr. — 8 ft Gabona 5 frt 80—6 frt. Tenge-
ri 5 frt 80—6 frt Árpa 4 frt 80— 5 frt. — Időjá-
rásunk kielégítő, szép téli verőfényes napok, jó
szánút.

Gálszécs. Folyó hó 4. a piacziárak hivata-
los kimutatása: Búza köblönként 7 frt 80 krt. Gabo-
na 6 frt 40 kr. Árpa 5 frt. 30 kr. Zab 3 frt 60 kr.
Tengeri 6 frt 20 kr. Paszuly 8 frt. Lencse 8 frt 20
krajzár.

Munkács Folyó hó 1. tartott hetivásárról a
piaczi árak hivatalos kimutatása: Buza a. auszt.
mérőnkint 4—4 frt. 20 kr. Rozs 3 frt 10—20 kr.
Árpa 2 frt 40 kr. Zab 1 frt 80—90 kr. Tengeri 3
frt 10—20 kr. Széna mázsánként 1 frt 40 kr.

HIRDETÉSEK.

Fris löhermag.

Mintegy 100 mázsa tiszta, szép löher
mag kapható Baranyában Kerekes Alajos
földbirtokosnál; különös jószágáról kezeske-
dik az; hogy daczára a mult évi aszálynal
nem nagy térségen az első kaszálat is megle-
pően bőtakarmányt — a 2-dik pedig elég
mennyiségű magot adott. Ára: mázsánként 38
a ki öt mázsát rendel 37, s tíz mázsán felül
36 forint. Megrendelések e hó végeig bérmen-
tesen elfogadtnak szerkesztőségünkél, hol a
mustra is megtekinthető.

Figyelmeztetés!

Repcze pogácsák legjobb és jelen körül-
mények közt legolcsóbb takarmány lo-
vak, szarvasmarhák s leginkább ju-
hok számára; mely utóbbiaknál az eddel
olaj tartalma miatt a gyapjutermost 25 °
növeszti, legjutányosabb áron ajánlja az

Első felső magyarországi gőz-
olaj, s árpa-dara gyár Kassán.

Hágó mén.

Nagy Mihályban Gróf Sztáray An-
tal istállójában 15 ft. o. é. fedez Hailan 10
éves eredeti arab telivér s. p. mén. Bővebb
tudósítást az uradalmi irodában. N. Nihály
Zemplénmegye.

HIRDETÉS.

Jäger Károly nyomdájában
községi költségkönyvecskék

több ezer példányban kaphatók.

Ára százankint 2 uj forint.